

Don Bentley

Tom Clancy Brandpunt

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

In de buurt van de Paraceleilanden Zuid-Chinese Zee

Li Jie zag dat er een golf over de boeg van zijn schip sloeg. Het groene schuim spoelde de afbladderende verf van het verschoten dek van de Dragon. Voor Li Jies geroutineerde oog was de kolkende zee een voorbode van wat er komen zou. Een aankondiging van zowel de naderende storm als het broeiende geweld aan boord.

Met zijn linkerhand aan het stuurwiel tikte Li Jie met zijn rechterhand op een knop van de digitale display op het dashboard voor hem. Een werveling van woest rood en oranje vulde het lcd-scherm terwijl de weerradar de dreigende storm veranderde in abstracte kunst. Zoals voorspeld begon de tyfoon de vorm van een monster aan te nemen. Maar hoewel de zee nu steeds ruwer werd, was Li Jie van plan zijn kostbare lading veilig naar de haven van Zhanjiang te brengen voordat het ergste noodweer zou losbarsten.

Dat kon niet worden gezegd van de Vietnamese vistrawler die op een koers van twintig graden vanaf de boeg driehonderd meter verderop door de woelige zee slingerde.

‘Weet je zeker dat dat schip stuurloos in het water ligt?’

De vraag kwam vanachter Li Jie, maar hij draaide zich niet om voor een antwoord. Hij wekte de schijn dat hij zijn ogen op de meedogenloze golven gericht moest houden, maar de woeste zee was niet het enige gevaar dat Li Jie vreesde. De tengere vrouw met haar spierwitte haar en haar grafstem joeg Li Jie een

angst aan die hij nog nooit had gevoeld in de dertig jaar dat hij zijn vak uitoefende op delen van de gevaarlijkste zeeën ter wereld. De zee mocht dan een grillige dame zijn, maar ze kon slechts de levens opeisen van degenen die door haar wateren voeren. Dat gold niet voor de vrouw. Met één fluistering van die dodelijke stem kon ze Li Jie en zijn hele familie om zeep helpen.

‘Ja,’ zei Li Jie, die weer een ander beeld op de monitor liet verschijnen. ‘Deze gegevens zijn afkomstig van ons passieve sonarsysteem. De trawler zendt geen motorgeluiden uit. Zijn krachtbron is volledig uitgeschakeld.’

Li Jie gebaarde tijdens het praten, en volgde de niet-bestaande dopplerpulsen met zijn wijsvinger. Op het eerste gezicht was er geen enkele reden waarom het schip van Li Jie over een passief sonarsysteem zou moeten beschikken, laat staan een dat zo gevoelig was dat het op meer dan honderd kilometer afstand doelen kon detecteren en classificeren.

Maar de Dragon was niet wat hij op het eerste gezicht leek.

Hoewel de Dragon was geregistreerd als een doodgewoon vrachtschip dat onder Chinese vlag voer, was hij allesbehalve dat. Onder de opzettelijk roestige buitenkant ging een verrassend robuuste krachtbron schuil, waardoor het schip in staat was om met een snelheid van meer dan twintig, desnoods dertig knopen de zee te doorklieven. De enorme dieselmotoren dreven ook een paar generatoren aan die konden voorzien in de verbazingwekkende elektrische behoeften van de Dragon. Die honger naar vermogen liep uiteen van rijen door software aangestuurde ontvangers die bedoeld waren om RF-signalen uit de lucht te halen, tot een aantal slim verborgen elektro-optische sensoren die heimelijk activiteiten van kilometers verderop konden observeren en vastleggen.

Maar dat was allemaal slechts een laagje vernis vergeleken bij wat er te vinden was in het speciaal ingerichte gedeelte diep in de romp van de Dragon. Die ruimte van vijftien bij vijftien meter herbergde een diepzeeduikboot die zo stevig was dat hij de

verpulverende waterdruk op diepten van meer dan achtduizend meter aankon. In de vijf jaar dat hij als kapitein van de Dragon werkte, had Li Jie de tweemansminionderzeeër gebruikt om onderzeese glasvezelkabels af te tappen, af luisterapparatuur te installeren in vijandelijke havens, onderzeese wapentesten te monitoren en één keer – en dat was een prestatie waar nog steeds terecht op gedempte toon over werd gesproken – om een Amerikaanse strategische raket-onderzeeboot van de Ohio-klasse van een zendertje te voorzien.

Maar hoe indrukwekkend die prestaties ook mochten zijn, ze vielen in het niet bij de missie die de minionderzeeër zojuist had uitgevoerd. Een missie die zo geheim was dat de bemanning, voor het eerst in Li Jies tijd aan boord van de Dragon, was versterkt door een eenheid van mannen die werden aangevoerd door één vrouw.

Gewapende mannen.

Als de hardvochtig uitziende krijgers afkomstig waren geweest van het korps mariniers van het Volksbevrijdingsleger, zou Li Jie zich nog steeds onbehaaglijk hebben gevoeld, maar was hij niet doodsbang geweest. De leden van de Jiaolong-commando-eenheid van het korps mariniers, oftewel de Sea Dragons, waren eenvoudig te herkennen aan hun zwarte uniforms en kregen vaak opdracht Chinese schepen te beschermen tegen piraten. Maar de twintig mannen die Li Jies domein nu volstouwden met hun verzameling wapens en uitrusting, waren niet afkomstig van welke legerafdeling dan ook. Nee, dit was een onderdeel van een privébeveiligingsbedrijf dat slechts bekend was onder de Engelse initialen HAZ.

Deze mannen waren huurlingen.

Moordenaars die zichzelf verhuurden.

En terwijl Li Jie en zijn bemanning een op het eerste gezicht onmogelijke missie hadden uitgevoerd met het gemak en het vakmanschap waarom ze bekendstonden, was de operatie nog niet voltooid. Zoals de vrouw met de dodelijk zachte stem duidelijk had gemaakt, waren Li Jie en zijn mannen op voet van

oorlog totdat de Dragon veilig terug zou zijn in de haven, en de inhoud van het scheepsruim aan wal zou zijn gebracht.

‘Hebben ze ons gezien?’ vroeg de vrouw, en haar zachte stem was als de fluistering van staal op leer.

Li Jie zweeg even en peinsde over zijn antwoord.

Hoewel hij in zijn jaren van clandestiene dienst wel had geleerd dat geheimhouding noodzakelijk was, was Li Jie nog altijd een zeevaarder, en de gedachte om machteloos in de baan van een tyfoon te liggen was een nachtmerriescenario. Maar goed, uiteindelijk was een nachtmerrie gewoon een droom, terwijl de vrouw en haar groep moordenaars ontzettend echt waren.

‘Dat weet ik niet,’ zei Li Jie, terwijl er nog een golf over de boeg van de Dragon sloeg. Een ogenblik werd het zicht door de voorruit vertroebeld door het schuimende water, dat het beeld van het schip in nood wegspoelde. Maar daarna deden de zwoegende ruitenwissers hun werk en was de vistrawler weer terug. ‘We blokkeren het hele elektromagnetische spectrum, volgens uw instructies, maar we hebben geen radiofrequentie bespeurd vanuit de trawler. Als dat schip al radar heeft, wordt die niet gebruikt, en ook de radio’s lijken plat te liggen. Het zou een spookschip kunnen zijn. Hoe dan ook, zonder stuurvermogen zullen ze het niet lang uitzingen in de storm.’

Die laatste zin vervulde Li Jie met een bezorgd gevoel, maar toch sprak hij hem uit. Hij was een zeevaarder van de derde generatie en hij zou altijd het jongetje zijn dat over de zee had geleerd terwijl hij met zijn vader werkte, die visser was. Bij het zien van de levenloze trawler die op de golven zwalkte, kromp zijn ziel ineen op een manier die iemand die geen zeebonk was nooit zou kunnen begrijpen. Op dat moment was het spookschip geen vaartuig dat onder Vietnamese vlag voer. In plaats daarvan vertegenwoordigde het zijn oom en zijn vader, die wanhopig probeerden de motoren aan de praat te krijgen voordat de Zuid-Chinese Zee weer eens een slachtoffer zou maken.

De tengere vrouw met het spierwitte haar en de macht over leven en dood in haar zachte stem tikte met haar lange, elegante vingers op het namaakhouten dashboard. Haar emotionele ogen volgden de zieltoegende trawler. Ze wilde net iets zeggen toen er een lichtsignaal vanaf de brug van de trawler flitste en haar onderbrak.

MOTOREN BUITEN WERKING. MAKEN WATER. HULP NODIG. DRINGEND.

Hoe hartverscheurend de smeekbede ook was, Li Jie nam niet de moeite de flitsen voor de vrouw te vertalen. De vissers hadden zojuist hun lot bezegeld. En inderdaad, de tengere vrouw sprak al in de kleine portofoon die ze aan haar riem had bevestigd. De portofoon die haar in verbinding bracht met de kolossale krijger met de littekens in zijn gezicht, die de huurliingeneneenheid aanvoerde. Na een laatste stortvloed van woorden liet de vrouw de zendknop los en bevestigde de porto weer aan haar riem.

Even later werd de duisternis verscheurd door licht.

Maar deze keer bracht het licht iets veel dodelijkers mee dan woorden.

Er schoot een reeks flitsen langs de waterlijn van de trawler toen de pantserdoorborende torpedokoppen ontploften. Het beschadigde schip maakte slagzij naar rechts en de waterdichte ruimten liepen vol. Li Jie had niet eens de tijd om een gebed voor de voorouders te prevelen voor de zielen van de vissers, want de trawler ging al onder in het wervelende water.

‘Overlevenden?’ vroeg de tengere vrouw.

Li Jie liet plichtmatig de infraroodsensor van de Dragon over het woelige water glijden, op zoek naar het onmiskenbare witte warmtesignaal van een warm menselijk lichaam tussen de kolkende zwarte golven. Hij dacht dat hij bij de eerste zwaaibeweging een grijze glimp opving, maar de tweede keer toonde de sensor slechts de woeste zee.

Tevreden schakelde Li Jie de display weer terug naar de weerradar.

‘Nee,’ zei Li Jie. ‘De storm heeft ons bijna bereikt. Met alle respect, ik stel voor dat we op de haven afkoersen.’

‘Mee eens,’ beaamde de vrouw. ‘En met alle respect, ik stel voor dat je ons heelhuids thuisbrengt. Niet alleen onze levens zijn afhankelijk van jouw nautische vaardigheden.’

Li Jie knikte kort en duwde de dubbele gashendel naar voren, waardoor de Dragon stampend vooruitging. Maar achter zijn zorgvuldig in de plooi gehouden gezicht beefde Li Jie. Hij prevelde nog een gebed voor de voorouders.

Deze keer was het zijn eigen ziel waar hij een goed woordje voor deed.

Universiteit van Regensburg Regensburg, Duitsland

‘Entschuldigung... Wo ist die Fakultät für Mathematik?’

Jack Ryan junior wist inderdaad de weg naar de wiskundefaculteit, maar niet omdat hij nou zo dol was op de stelling van Pythagoras. De laatste keer dat Jack wiskundeles had gehad, was in de klas bij pastoor O’Neil geweest, wiens voorliefde voor vergelijkingen en variabelen slechts werd geëvenaard door zijn liefde voor de geschriften van Thomas van Aquino. Jack had uiteindelijk een zeven voor het vak bij elkaar weten te sprokkelen, tot groot ongenoegen van zijn moeder, de chirurg, die elk cijfer onder de acht met argusogen bekeek.

Dat Jack de schilderachtige campus van de universiteit van Regensburg goed kende, was niet te danken aan een pas ontdekte dorst naar kennis of een hunkering naar het rechtzetten van zijn studiefouten uit het verleden, die voortkwamen uit te veel tijd op het footballveld en te weinig tijd in de bibliotheek. Dat Jack de campus goed kende, was evenmin het gevolg van lange wandelingen over het netwerk van voetpaden op het universiteitsterrein, in de Duitse zon die aan de azuurblauwe lucht stond. Nee, dat Jack wist waar het wiskundegebouw was, hing samen met het feit dat hij nu aan een van de tafeltjes in het met keitjes geplaveide gemeenschapsterrein zat, dat het hart van de universiteit vormde.

Jack was bezig met een surveillanceoperatie.

Maar dat kon hij niet tegen de knappe blondine zeggen, die

gekleed ging in een kort, wit T-shirt, een zwarte Lululemon-legging en witte sportschoenen. Jack had misschien geen hoge pet opgehad van zijn wiskundecolleges, maar andere aspecten van het academische onderwijs had hij heus wel plezierig gevonden.

‘Sorry,’ zei Jack met een glimlach. ‘Ik ben geen student.’

Het meisje lachte terug en Jacks grijns werd breder.

Met zijn één meter achtentachtig en honderd kilo was Jack een grote jongen. Nu hij dichterbij de veertig dan bij de twintig was, moest hij harder werken in de sportschool om zijn atletische bouw te behouden. Maar zijn blauwe ogen waren nog steeds helder, hij had nauwelijks rimpels in zijn gezicht, en zijn bruine haar was dik en krullerig.

Te oordelen naar de reactie van de vrouwelijke student zag Jack er kennelijk niet al te belabberd uit voor zijn leeftijd.

Hij had het nog steeds.

‘Natuurlijk niet,’ zei het meisje lachend, terwijl ze overging op Engels met een Duits accent. ‘Je bent veel te oud voor een student. Ik dacht dat je misschien je kind kwam opzoeken voor het ouderweekend.’

Of misschien toch niet.

‘Nee, geen kind, hoor,’ zei Jack, die moeite moest doen om zijn grijns niet te laten verflauwen. ‘Ik ben hier voor een congres.’

‘O,’ zei het meisje blozend. ‘Sorry. Kun je me misschien vertellen waar het wiskundegebouw is?’

‘Jazeker,’ zei Jack. ‘Je komt er het snelst als je hierdoorheen loopt.’ Hij draaide zijn stoel zo dat hij naar de deuren van het secretariaat achter hem kon wijzen. ‘Het is het eerste gebouw dat je ziet als je aan de andere kant bent.’

‘Danke,’ zei het meisje.

Ze schonk Jack nog een laatste, bijna medelijdende glimlach en liep het gebouw binnen.

Jack klemde zijn kiezen op elkaar en wachtte op de volgende klap. Hoe confronterend het ook was geweest om te horen dat

hij niet langer voor een student kon doorgaan, hij wist dat het ergste nog moest komen. Als op commando klonk er een vrouwenstem uit een met bluetooth verbonden zend- en ontvangapparaatje dat diep in de gehoorgang van zijn rechteroor was weggestopt.

‘Hebben we een EHBO-doo?’

‘Hoezo?’ vroeg Jack, meteen op scherp.

‘Ik dacht dat je misschien iets nodig had voor je gekwetste ego.’

De hese toon riep beelden op van ravenzwart haar en naar vanille geurende, olijkleurige huid. In tegenstelling tot Jack, die aan een wankel metalen tafeltje zat in gezelschap van een in aluminiumfolie gewikkeld broodje kebab, lag zijn collega en vriendinnetje Lianne Robertson in het gras aan de zuidzijde van het secretariaat. Als ze de enige twee agenten op het netwerk waren geweest, had Jack het protocol misschien wel even doorbroken om de Libanees-Amerikaanse vrouw te vertellen dat hij per ongeluk zout in zijn koffie had gedaan nadat hij haar in haar ‘studentenoutfit’ had gezien.

Maar dat deed hij niet.

Dat kwam deels doordat hij nog steeds probeerde de valkuilen te vermijden die nu eenmaal om de hoek lagen als je clandestien aan het werk was met iemand met wie je ook een liefdesrelatie had, en deels omdat Lianne en hij niet de enigen op het netwerk waren.

Helemaal niet.

‘Trek het je niet aan, Jack. We worden allemaal oud.’

Die hoge stem was van Gavin Biery.

Net als Jack en Lianne werkte ook Gavin bij de Campus, een officieuze inlichtingendienst. Maar terwijl Jack en Lianne paramilitaire operators waren, was Gavin hoofd IT van de Campus, en de vaste hacker. Daarom zat hij nu lekker in zijn comfortabele stoel in het hoofdkwartier van de Campus in Alexandria, in Virginia, en niet in Duitsland.

Omdat de operatie die de drie agenten nu aan het uitvoeren

waren, was aangemerkt als niet meer dan surveillance, had Gavin gevraagd of hij niet met zijn teamgenoten mee kon. Maar Jack had het verzoek van de zwaarlijvige toetsenbordridder afgewezen. Gavin kon vanuit zijn behaaglijke IT-labyrint met airco een betere bijdrage aan de strijd leveren dan als hij bij hen in het veld was.

Om nog maar te zwijgen over het feit dat hij er een stuk minder aantrekkelijk uitzag in zomerse kleding.

‘Ten eerste: ik ben niet oud,’ zei Jack. ‘Ten tweede: ik wil dat iedereen zich concentreert op de taak die voor ons ligt. Het is zo koffiepauze.’

‘Wat jij wilt, opa,’ zei Lianne, en haar hese stem bezorgde Jack kippenvel over zijn hele lijf.

Voordat Jack op de vlucht naar München was gestapt, had zijn baas en tevens het hoofd Operaties van de Campus, John T. Clark, gevraagd of hij even langs wilde komen om een babbelte te maken. Clarks operationele geschiedenis was lang en indrukwekkend, met als beginpunt zijn tijd als commando en marine-SEAL in Vietnam. In de jaren daarna had Clark gewerkt als paramilitair CIA-agent en was hij de oorspronkelijke Rainbow Six, de aanvoerder van de elite-eenheid. Hij en Jacks vader hadden elkaar in de jungle van Colombia leren kennen tijdens een antidrugsoperatie van de CIA die niet goed was verlopen.

Nu was Jacks vader de president van de Verenigde Staten, en Clark was Jacks baas. Als John Clark aan het woord was, luisterde Jack, zelfs bij de zeldzame gelegenheden dat hij het niet eens was met wat zijn baas te zeggen had.

Dit was een van die keren geweest.

Jack en Lianne waren eerlijk tegen hun wapenbroeders en -zusters geweest toen hun relatie onmiskenbaar niet meer platonisch was. En ook al kwam dat voor het merendeel van hun kameraden niet als verrassing, Clark had het stel wel advies gegeven over wat dat in operationeel opzicht zou betekenen. Het kwam erop neer dat er dingen zouden veranderen. Anders

dan in de film was het moeilijk om met iemand te werken met wie je op romantisch vlak iets had.

En objectief functioneren als de teamleider van die persoon was zo goed als onmogelijk.

Jack was het niet oneens geweest met Clarks oordeel. Wat viel er nou in te brengen tegen iemand die jacht had gemaakt op de vijanden van zijn vaderland toen Jack nog in de luiers lag? Maar dit was geen operatie, eerder een tactische proefrit. Een proefrit om de bruikbaarheid van Isabel Yang te beoordelen, en een demonstratie van een tamelijk uniek stukje software waar Gavin de afgelopen paar maanden aan had zitten sleutelen. Daarnaast zouden ze nu kunnen uitproberen hoe Jack zou functioneren als hij samen met Lianne in het veld moest werken. Op het gebied van Campus-werk kon je het niet veel saaier treffen dan een academisch congres in het slaperige Duitse stadje Regensburg.

‘Eitje,’ was de exacte omschrijving die Jack had gebruikt toen hij Clark sprak.

‘Er gebeurt iets op Socrates’ telefoon,’ zei Gavin.

Socrates was de codenaam van Isabel Yang.

Yang was een zesentwintigjarige promovendus die werd klaargestoomd als Campus-hulp. De lijst van medewerkers van de Campus telde nog geen twaalf mensen, en de simpele organisatiestructuur en het gebrek aan bureaucratie waren de grootste troeven van de organisatie. In tegenstelling tot traditionele leden van de inlichtingendiensten werden Campus-agenten niet beperkt door bevindingen, statuten of autoriteiten. Jack Ryan senior was, samen met zijn vriend en Campus-oprichter Gerry Hendley, het kompas bij het bepalen wat wel of niet toelaatbaar was met betrekking tot goedgekeurde operaties. Hoewel Jack geen hoogleraar geschiedenis was, zoals zijn vader, had hij voldoende inzicht in oude zaken om te weten dat deze regeling geen succesformule was.

Maar dat was van later zorg.

Jacks kortetermijnprobleem zat ’m in de mankracht van de

Campus, of liever gezegd het gebrek daaraan. Wendbare organisaties waren geweldig voor het soort missies waarbij met een scalpel gewerkt moest worden, maar het Campus-werk neigde steeds vaker naar de sloophamervariant. Nu er meerdere teams tegelijk over de hele wereld opereerden, werd het gebrek aan medewerkers op niet-operationele afdelingen zoals logistiek, rekrutering en personeelszaken steeds duidelijker zichtbaar. Maar zelfs de krachtpatsers waren pijnlijk dungezaaid onder het Campus-personeel. Tot overmaat van ramp had de entiteit geen formele toelatingsprocedure. Dat betekende dat de Campus geen gestandaardiseerde manier had om potentieel nieuw talent door te lichten en aan te nemen.

Vandaar Jacks idee om hulpkrachten aan te trekken.

De Mossad was een lichtend voorbeeld van hoe je meer kon doen met minder. Als land met slechts zo'n negen miljoen inwoners moest Israël voortdurend boven zijn kunnen presteren. De inlichtingendienst van het piepkleine land vormde daarop geen uitzondering. Als tegenwicht voor de beter gefinancierde en zwaarder bemande tegenhangers had de Mossad een netwerk van hulpkrachten over de hele wereld ontwikkeld. Die mensen waren geen agenten, maar eerder figuren op unieke posities of met unieke talenten, die de gaten op het gebied van logistiek of inlichtingen van actieve Mossad-operaties konden opvullen.

Mensen als Isabel Yang.

Naast haar kwaliteiten als academicus die drie talen sprak en kon doorgaan voor wel vijf, zes nationaliteiten, was Isabel ook nog een legerkind. Haar Chinees-Amerikaanse vader was een Groene Baret geweest bij de 10th Special Forces Group toen hij in Afghanistan was gedood. Isabels patriottisme zat diep. Jack had haar voor het eerst ontmoet tijdens een operatie in Zuid-Korea en was onder de indruk geweest van haar pittige karakter. Nu zetten ze de volgende stap in hun relatie van agent en contactpersoon.

Isabel woonde namens de Campus het academische congres

aan de universiteit van Regensburg bij. Een congres dat ook werd bijgewoond door drie invloedrijke Chinese wetenschappers die werk deden dat zowel op het militaire als niet-militaire vlak werd toegepast. De tweede dag van het congres was nu begonnen, en al had Isabel de aanwezigheid van de Chinese wetenschappers bevestigd, ze had ze nog niet ontmoet.

Jack hoopte dat daar vandaag verandering in zou komen.

‘Begrepen, Gavin,’ zei Jack. ‘Kun je bevestigen dat ze onderweg is naar het pauzeterrein, over?’

‘Stand-by,’ zei Gavin.

Iemands locatie vaststellen aan de hand van diens telefoon was niks nieuws. Wat ooit de vermogens van de supercomputers van de NSA vergde, kon nu worden gedaan met een van de vele algemeen verkrijgbare apps. Maar het gebruik van die toepassing verdween zodra iemand in een gebouw was.

Tot nu toe.

Gavin had met het idee gespeeld om de versnellingsmeter in de telefoon van een doelwit te gebruiken om de richting en de afstand van diens beweging in te schatten, maar hij had moeite gehad met het bepalen van de uitgangswaarden van de algoritmen. Iedereen had een andere tred, wat het moeilijk maakte om in te schatten hoe snel en hoe ver iemand zich voortbewoog zodra de versnellingsmeter in beweging kwam.

Maar ineens had Gavin een van zijn beroemde ingevingen gehad.

Hij probeerde niet langer om de uitgangswaarden van een doelwit onafhankelijk te bepalen, maar gebruikte de telefoons in de nabijheid van de doeltelefoon om de afgelegde afstand te meten. Hij had een app ontwikkeld waarmee hij telefoons die verbonden waren met één wifirouter kon gebruiken als kleine gps-constellatie. De uitvinding, die de codenaam PARSEC had gekregen, werkte behoorlijk goed in de oefening die Jack in een winkelcentrum in de buurt van Alexandria had uitgetoetst.

Dit was de eerste operationele test.

‘Bevestigd,’ zei Gavin, die klonk als een kind op kerstochtend. ‘Socrates beweegt zich samen met de doelwitten in de richting van het pauzeterrein.’

‘Roger,’ zei Jack. ‘Lisanne, ben je er klaar voor?’

‘Nou en of,’ zei Lisanne. ‘Het video- en audiomateriaal is top.’

De intensieve inspanningen die in Amerika werden verricht om het tabaksgebruik terug te dringen, moesten in het grootste deel van de rest van de wereld nog op gang komen. De Chinese wetenschappers vormden daarop geen uitzondering. Dus het gemeenschapsterrein buiten het wiskundegebouw was een populaire ontmoetingsplek gebleken voor de mensen die als middagoppepper liever nicotine dan cafeïne hadden. Het pleintje bood een beetje frisse lucht en was tevens een o zo belangrijke verzamelplaats van sigarettenpeuken.

Nadat hij op de eerste dag had gezien dat de doelwitten de gunstig gelegen koffiebar hadden gemeden om naar het rokersterrein te gaan, had Jack zijn plan op twee manieren bijgesteld. Ten eerste had hij Lisanne en haar spullen verplaatst. Ten tweede had hij Isabel aangespoord om te beginnen met roken.

Het was geen verrassing dat de eerste opdracht stukken beter was ontvangen dan de tweede.

Isabel was een fitnessfanaat die roken slechts ietsje minder riskant vond dan een duik nemen in het koelreservoir van de kernreactor in Tsjernobyl. Toch was ze op de tweede congresdag gezwicht voor Jacks manier van denken. Het drietal Chinese wetenschappers bleef erg op zichzelf in het auditorium, en ze waren naar geen enkele sociale bijeenkomst gegaan die de faculteit had georganiseerd voor de geleerden van buitenaf.

Het was de rokersplek of niks.

Als achtervanger uit de academische wereld had Isabel de ideale dekmantel. Ze was geen geheim agent, en niets aan haar achtergrond zou iets anders doen vermoeden. Daarom was haar opdracht heel eenvoudig: een praatje maken met haar Chinese tegenhangers. Jack had niet eens gewild dat Isabel hun een mailadres of een contactmethode zou proberen te ontfut-

selen; dat zou te opvallend zijn. Hij zei dat ze gewoon moest zijn wie ze was: een geslaagde academicus op een congres. Die strategie was bedacht met het oog op Isabels onervarenheid en Jacks wens om een niet-bedreigende omgeving te gebruiken voor de vuurdoop van de wetenschapper.

Als Jack het bij het rechte eind had, was hij niet de enige aasgier op het congres. Andere geheim agenten waren waarschijnlijk net zozeer op jacht naar interessante contacten, en als onvervalste wetenschapper was Isabel het perfecte lokaas om andere agenten en hun belangen op het spoor te komen.

Maar Jack had Isabel geen deelgenoot gemaakt van dat deel van het plan.

Hoewel de wetenschapper het er goed van af had gebracht tijdens hun eerste ontmoeting in Zuid-Korea, was ze een kersverse agent en Jack wilde dat ze zich ook zo zou gedragen. Geheim agenten waren er goed in om het te zien als mensen zich voordeden als iemand die ze niet waren. Isabel zou het effectiefst zijn als ze niet wist dat ze gebruikt werd.

Dat maakte Jack zichzelf tenminste wijs.

‘Oké,’ zei Lisanne, waarmee ze Jacks gedachten onderbrak. ‘Ik heb drie Chinese wetenschappers in het vizier, plus twee handlangers en een stel andere leden van de tabaksclub. Ik wacht tot ik hun gezicht in beeld krijg.’

Met die outfit van haar zou het Lisanne geen moeite moeten kosten om de mannen haar kant op te laten kijken. Ze droeg iets wat kon doorgaan voor casual studentenkleding: een crèmekleurige tanktop, een afgeknipte korte spijkerbroek en teenslippers. Hoewel ze bijna tien jaar ouder was dan de meeste studenten, zag Lisanne er goed uit voor haar leeftijd. Ze had haar ravenzwarte haar in een paardenstaart gebonden, verborg haar gezicht achter een grote pilotenzonnebril en kopieerde de ultrakorte shorts, strakke topjes en gelakte teennagels die blijkbaar het uniform van vrouwelijke studenten vormden.

Jack vond Lisanne mooi in haar werkkloffie, maar als ze zich kledde om indruk te maken, was zijn vriendin echt adembe-

nemend. Vandaag liet de outfit die ze had uitgekozen eindelijk veel gebruide huid zien, en haar lange bruine benen staken bijzonder aantrekkelijk af tegen de witte plaid die ze op het gras had uitgespreid. Normaal gesproken had een geheim agent de taak om onopvallend in de omgeving op te gaan. De gedaante van een grijze muis aan te nemen. Voor Lisanne was dat onmogelijk. Een knap gezicht kon kleurloos worden gemaakt en een mooi figuur kon worden verborgen onder vele lagen wijde kleding, maar Lisannes opvallendste kenmerk kon niet worden gemaskeerd.

Haar ontbrekende linkerarm.

Bij een mislukte Campus-operatie had Lisanne een ernstige schotwond opgelopen die had geleid tot de amputatie van haar arm en die haar bijna het leven had gekost. Bij elke andere inlichtingendienst dan de Campus had dat het eind van Lisannes operationele carrière betekend.

Maar de Campus was niet zomaar een inlichtingendienst.

In het besef dat Lisanne hen veel harder nodig had dan de Campus haar, had John Clark haar de tijd en ruimte gegeven om haar nieuwe rol uit te dokteren. Hoewel haar dagen als schutter verleden tijd waren, dachten Jack en zij allebei dat er manieren waren waarop ze nog steeds een bijdrage kon leveren.

Vandaag was daarvan een goed voorbeeld.

Lisanne zou hoofden hebben laten omdraaien als ze twee armen had gehad. Nu er een ontbrak, merkte iedereen haar op. Jack besloot dat in het voordeel van het team aan te wenden. Met haar ijskoffie, laptop, stapel boeken en schrijfblok zag Lisanne er hetzelfde uit als alle andere studenten die op het gras zaten of lagen. Alleen zat er in haar draagtas een camera met een richtmicrofoon die draadloos met haar laptop verbonden was. De mensen zouden hoe dan ook naar Lisanne kijken, dus was Jack van plan van hun nieuwsgierigheid gebruik te maken door opnamen van de gezichten en de stemmen van het Chinese team te verkrijgen om die in de biometrische database van de Campus te kunnen zetten.

Tot nu toe werkte dat idee prima.

Mannelijke wetenschappers staarden Lisanne om voor de hand liggende redenen aan. De vrouwen wierpen een tweede, meestal langdurige blik op haar ontbrekende arm.

En al die tijd legde Lisanne waardevolle informatie vast.

Lisanne Robertson was een kei in aandacht trekken.

‘Even lachen, jongens,’ zei Lisanne.

Jack haalde de folie van zijn broodje kebab en nam een monsterlijke hap. Hij was verder uit de buurt van de actie dan hij had gewild, maar zoals wel was gebleken bij zijn eerdere ontmoeting met de student die vragen had gesteld, zag hij er niet uit alsof hij hier thuishoorde. Dus leidde hij de operatie nu op afstand, geen taak waar hij dol op was. Maar goed, hij zat lekker in de zon en genoot van de beste kebab ter wereld, met een half glas pils om hem gezelschap te houden.

Er waren absoluut ergere manieren om je brood te verdienen.

‘Oké,’ zei Lisanne. ‘Ik heb hogeresolutiebeelden van alle beoogde wetenschappers en mijn mic neemt de audio op. Ik stuur je de ruwe opnamen, Gavin.’

‘Bevestigd,’ zei Gavin. ‘Ik haal de audio door een vertaalapp die ik van een vriend van de agency heb geleend. De software is een bètaversie, dus ik weet niet of we er iets bruikbaar uit kunnen halen, maar proberen kan geen kwaad.’

Zoals alle gesprekken met Gavin vond Jack ook dit weer heel verhelderend, zowel vanwege dat wat de toetsenbordridder zei als vanwege dat wat hij niet zei. Zo had Gavin bijvoorbeeld nadrukkelijk achterwege gelaten van welke agency die software precies afkomstig was en hoe hij die had geleend. Maar goed, Ding had Jack bij meerdere gelegenheden gezegd: als je het antwoord niet wilt weten, moet je de vraag niet stellen.

‘Lisanne,’ zei Gavin, ‘ik krijg hier Socrates die naar de rokersplek loopt. Je zou haar nu elk moment moeten kunnen zien.’

‘Klopt,’ zei Lisanne. ‘Ze komt net het gebouw uit. En kijk die meid nou eens – ze heeft een sigaret in haar mond, maar is

kennelijk haar aansteker vergeten. Ze loopt nu naar de Chinese wetenschappers.’

Jack legde het restant van zijn broodje kebab op het metalen tafeltje en veegde zijn handen af. Terwijl hij naar Lisannes minutieuze verslag luisterde, zag hij voor zich wat er gebeurde. Als aanvulling op de kennismaking met de Chinezen had Gavin erop aangedrongen dat Isabels taak enigszins werd uitgebreid. De uitzonderlijke hacker had wat zitten stoeien met een programma dat hij HOUDINI noemde en dat was ontworpen om de telefoon van een gebruiker binnen te dringen. Momenteel gebruikte de app een bluetooth-ingang van het apparaat om erin te komen, want dat protocol was vaak minder zwaar versleuteld dan wifi- of mobiele netwerken.

Het instrument had het vrij goed gedaan bij het testen, met als enige beperking dat de doeltelefoon binnen bluetoothbereik moest zijn. Met dat in gedachten had Gavin gevraagd om zijn nieuwe creatie uit te proberen op de telefoons van de Chinese wetenschappers, waarbij Isabel als vehikel werd gebruikt. Jack was van mening dat het geen kwaad kon, want de wetenschapper zou niet meer hoeven te doen dan ze al had afgesproken. Ze zou een praatje maken met haar collega-onderzoekers, terwijl Gavin zijn magische trucje uithaalde.

Simpel.

Dat hoopte Jack tenminste.

‘Daar gaat-ie,’ zei Gavin. ‘Even kijken wat we hier hebben. Oké, ik bespeur drie Xiaomi 12S Ultra-telefoons. Zo te zien hebben ze niet eens de standaard overheidsversleuteling. Dit wordt een makkie.’

Jack onderdrukte een glimlach bij het horen van Gavins reactie. De IT-goeroe leek bijna beledigd door het gebrek aan uitdaging.

‘Doe het maar gewoon gauw, man,’ zei Jack. ‘Om met Ding te spreken: soms gaat alles nu eenmaal van een leien dakje.’

Eerlijk gezegd wist Jack vrij zeker dat Domingo ‘Ding’ Chavez – ook een agent van de Campus en tevens medeoprichter

van Rainbow – dat helemaal niet had gezegd, maar zijn mentor was wel een bron van kennis. Trouwens, als Jack weer eens een of andere wijsheid aan Ding toeschreef, ging niemand van het team daartegen in.

Meestal.

‘Komt voor elkaar, Jack,’ zei Gavin. ‘Penetratie in volle gang.’

Gavin mompelde instemmend tegen zijn tikkende toetsenbord, zich kennelijk niet bewust van de ongemakkelijke stilte die op zijn opmerking volgde. Jack stond op het punt om de zendknop in te drukken om iets – wat dan ook – te zeggen zodat iedereen het woord *penetratie* zou vergeten, maar Lisanne was hem net voor.

‘Dit is interessant,’ zei Lisanne, die nu op-en-top zakelijk klonk. ‘Er zijn zojuist twee handlangers bij de wetenschappers komen staan. Met Isabel erbij bestaat de groep nu uit zes personen.’

Jack hanneste met zijn telefoon en probeerde uit alle macht het videobeeld van Lisannes sensor op zijn schermpje te krijgen. Haar camera en de daaraan gekoppelde microfoon hadden de mogelijkheid om de opnamen naar alle gewenste apparaten te streamen, maar Jack besloot die optie niet te gebruiken. Live video en audio verbruikten een enorme hoeveelheid data en Jack wilde niet het risico lopen dat eventuele SIGINT-ontvangers van de Chinezen ineens een piek zouden bespeuren, of erger nog: de beelden zouden kunnen verstoren. Op basis van de dreigingsanalyse was er geen reden om te vermoeden dat de Chinezen dat soort tegenmaatregelen namen, maar in het spionagevak was voorzichtigheid het sleutelwoord.

‘Hoe gaat Socrates om met de nieuwkomers?’ vroeg Jack.

‘Als de beste,’ zei Lisanne. ‘Doelwit 1 heeft haar een vuurtje gegeven en daarna is ze daar blijven rondhangen om een babbeltje te maken. Ze liet zich totaal niet van de wijs brengen toen die twee handlangers erbij kwamen staan. Die meid is een natuurtalent.’

Na de huiveringwekkende middag die hij met Isabel in Seoul

had doorgebracht toen ze een Noord-Koreaanse moordploeg moesten afschudden, kon Jack dat wel beamen. Maar het was fijn dat zijn oordeel onafhankelijk werd bevestigd. Het rekruteringsproces was een soort verkeringstijd, en blind worden voor de tekortkomingen van je informant was een valkuil die je als contactpersoon moest zien te vermijden. Isabel bevond zich ergens in het grijze gebied tussen collega-spion en informant, maar Jack was degene die haar begeleidde. Daarom wilde hij ervoor zorgen dat hij zijn ogen goed openhield tijdens haar evaluatiefase. Toch had hij er alle vertrouwen in dat Isabel, die over het tactische inzicht had beschikt om te ontsnappen aan een drietal Noord-Koreaanse commando's, het wel aankon om een kletspraatje te maken met Chinese wetenschappers.

'Hé jongens, ik zie hier iets gekks,' zei Gavin. 'Mijn spectrum-analyzer pikt over de hele band flux op. Het lijkt wel of...'

Gavins verbinding viel halverwege de zin weg.

Jacks eerste gevoel was ergernis. Hoewel de computerninja een duivelskunstenaar was als het op het digitale universum aankwam, was zijn omgevingsbewustzijn een stuk minder als hij van de wereld van eentjes en nulletjes moest overschakelen naar die van vlees en bloed. Nu was het bijvoorbeeld leuk geweest als Gavin precies had verteld wat hij nou eigenlijk zag.

Met een schok besepte Jack wat zijn onderbewustzijn hem probeerde te vertellen.

Spectrale flux.

Elektronische storing.

Weggevalen communicatie.

Er zat iemand met Gavins transmissie te knoeien.

'Lisanne, Jack hier, hoor je me?'

Stilte.

'Lisanne, ben je daar?'

Niks.

Toch geen eitje.